

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 15Co/41/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4122203498
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vlasta Ondrejková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2024:4122203498.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Vlasty Ondrejkovej a členov senátu JUDr. Martiny Balegovej a JUDr. Pavla Lukáča, v spore žalobcov: 1/ A. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. XXX/XXX, XXX XX D., 2/ E. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. XXX/XXX, XXX XX D., zastúpený žalobkyňou v 1. rade ako zákonnou zástupkyňou, zastúpení: B., s. r. o., so sídlom Hviezdoslavovo nám. 13, 811 02 Bratislava, IČO: 35 873 833 a MedMal Legal s. r. o., so sídlom Mandľová 36, 851 10 Bratislava - mestská časť Jarovce, IČO: 52 458 377, proti žalovanému: Fakultná nemocnica Nitra, so sídlom Špitálska 588/6, 949 01 Nitra, IČO: 17 336 007, zastúpený: Advokátska kancelária STOKLASA & STOKLASOVÁ s. r. o., so sídlom Farská 25, 949 01 Nitra, IČO: 36 856 282, o ochranu osobnosti, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 18C/23/2022 – 179 zo dňa 17. 04. 2023 v spojení s opravným uznesením č. k. 18C/23/2022 – 233 zo dňa 31. 10. 2023, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Nitra č. k. 18C/23/2022 – 179 zo dňa 17. 04. 2023 v spojení s opravným uznesením č. k. 18C/23/2022 – 233 zo dňa 31. 10. 2023 v napadnutom III. a VI. výroku potvrdzuje.

II. Žalovaný má proti žalobcom v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi v 1. rade sumu vo výške 10 000 eur, a to do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku (I. výrok), ďalej žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi v 2. rade sumu vo výške 5 000 eur, a to do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku (II. výrok), vo zvyšku žalobu zamietol (III. výrok), žalobu v časti ospravedlnenia sa žalobkyňi v 1. rade a žalobcovi v 2. rade do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku formou listu nasledovného znenia: „Fakultná nemocnica Nitra sa ospravedľuje A. B. a E. B. za citovú ujmu spôsobenú zavinením úmrtia F. A. a vyjadruje hlbokú sústrasť“, zamietol (IV. výrok), žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi v 1. rade sumu vo výške 1 889,18 eura, a to do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku (V. výrok), žalobkyňi v I. rade a žalobcovi v 2. rade priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému vo výške 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (VI. výrok), konanie v časti zaplata sumy vo výške 1 999,12 eura zastavil (VII. výrok) a žalovanému nárok na náhradu trov konania v časti, ktorej bolo konanie zastavené, nepriznal (VIII. výrok).

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na § 11, § 13 ods. 1, ods. 2, § 116, § 420 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 449 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 4 ods. 3, § 44d ods. 1 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 2 ods. 1, ods. 2 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., a v časti

trov konania s poukazom na § 255 ods. 1, § 256 ods. 1, § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). V konaní mal za preukázané, že žalobkyňa v 1. rade je sestrou F. A., narodeného dňa XX. XX. XXXX, a žalobca v 2. rade je syn žalobkyne 1. rade. Brat žalobkyne v 1. rade F. A. bol v dôsledku úrazu vyšetrený a ošetrovaný žalovaným dňa 25. 05. 2020 s tým, že službukonajúci lekár na traumatologickej ambulancii indikoval RTG vyšetrenie lebky, ošetril odreninu v záhlavnej oblasti a stav uzatvoril ako pomliaždenie hlavy a ebrietas (opitost'). Podľa tvrdenia žalobcov po vyšetrení a ošetrovaní vo Fakultnej Nemocnici v Nitre dňa 25. 05. 2020 pán A. dňa XX. XX. XXXX zomrel v dôsledku nesprávnej zdravotnej starostlivosti. Z lekárskej správy Fakultnej nemocnice Nitra traumatologickej ambulancie spísanej G. C. B. zo dňa 25. 05. 2020 o 22:12 hod. vyplývalo, že pacient F. A. bol privezený RZP. V ebriete spadol do kríkov, udel si záhlavie, v bezvedomí nebol, 1 x zvracal, t. č. bez nauzey, bez ťažkostí. Odporúčenie: šetriaci režim, kontrola stavu vedomia blízkou osobou po dobu 24 hodín, v noci každé dve hodiny budíť blízkou osobou za kontroly stavu vedomia, pri odchýlkach od normálneho psychického stavu, pri zvracaní, kontrola na ich ambulancii ihneď, inak kontrola o 2 dni na chirurgickej ambulancii v spáde. Na podnet žalobkyne v 1. rade prešetril správnosť zdravotnej starostlivosti Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, pobočka Nitra a v oznámení zo dňa 19. 11. 2020 konštatoval, že došlo k pochybeniu a to v tom, že mu nebolo zrealizované ďalšie zobrazovacie vyšetrenie (CT) a v súvislosti s uvedeným, dohliadaný subjekt prijal nápravné opatrenia - realizovať CT vyšetrenie hlavy každému pacientovi s úrazom hlavy s nejasnou anamnézou, röntgenovým pozitívnym nálezom a pod vplyvom omamnej látky a ich následné prijatie na oddelenie k observácii a ďalšej liečbe. Zároveň súhlasil s vyjadrením dohliadaného subjektu, že zo strany príbuzných došlo k pochybeniu, a to nedodržaním odporučených postupov. Je aj možné, že pacient mohol mať ďalší úraz v časovom období medzi vyšetrením a úmrtím, ale keby mal zrealizované CT vyšetrenie s negatívnym nálezom, mohli by sa o tento výsledok potom oprieť. Podľa pitevného protokolu bola príčina smrti mozgová smrť (ťažký pourazový opuch mozgu). Komplikácia základnej choroby. Rozsiahly epidurálny krvný výron v čelovo-temeno-spánkovej oblasti vľavo (hmotnosť krvného koagula 200 g); Ložiskové pomliaždenie spodiny čelových a spánkových lalokov mozgu obojstranne, viac vľavo. Základná choroba (úrazy a iné): Zlomenina klinovej, spánkovej a temennej kosti klenby lebečnej vľavo a prednej jamy lebečnej spodiny vľavo; Stav po bližšie neurčenom páde v ebriete (v epidurálnom krvnom koagule 0,79 g/kg etanolu). Pridružené choroby: Choroba HIV podľa sprievodnej správy a ostatný nález. Z Poučenia a písomného informovaného súhlasu pacienta vyplýva, že pacient F. A. dňa 25. 05. 2020 podpísal súhlas v zmysle § 6 zák. č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti. Podľa odborného stanoviska k RTG konzultanta v odbore rádiológie G. F. H. G. zo dňa 03. 08. 2020 technická realizácia rtg snímok lebky v dvoch projekciách /predozadnej a bočnej projekcii/ bola hodnotená ako správna, pričom popis nálezu rtg snímok lebky v dvoch projekciách z dňa 25. 05. 2020 o 21:41 z RTG oddelenia Fakultnej nemocnice Nitra, Špitálska 6, 950 01 Nitra, G. D. hodnotil ako čiastočne nesprávny v zmysle nesprávneho vyhodnotenia veku praskliny lebky v čelovo-spánkovo-temennej oblasti vľavo, resp. vylúčenia jej čerstvého charakteru v konsekvencii s následným nesprávnym diagnostickým algoritmom, t. j. nerealizovaním neodkladného CT vyšetrenia mozgu, ktoré by prípadné traumatické zmeny na lebke a mozgu potvrdilo, resp. vylúčilo. Podľa odborného stanoviska - popisu zistených skutočností G. G. I. zo dňa 07. 10. 2020 u pacienta išlo o kraniocerebrálne poranenie, pacient bol celý čas po úraze až do vyšetrenia a aj počas neho pri plnom vedomí, orientovaný, riadne komunikoval a aj na okolnosti úrazu si pamätal a v bezprostrednom pourazovom období 1 x zvracal, čo mohlo byť spôsobené aj pozitívmi alkoholu, a potom bol už bez akýchkoľvek ťažkostí. V objektívnom náleze nebola prítomná žiadna jednoznačná neurologická symptomatológia. Na hlave bola prítomná len povrchová odrenina v okcipitálnej oblasti. Konštatoval, že pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti pacientovi A. došlo k pochybeniu v tom, že nebolo mu zrealizované ďalšie zobrazovacie vyšetrenie /CT/. Na túto udalosť správne zareagoval aj primár Kliniky úrazovej chirurgie a ortopédie FN Nitra, G. B., C., ktorý s kolektívom lekárov prebrali a rozobrali celý prípad a prijali aj správne usmernenie: Realizovať CT vyšetrenie hlavy každému pacientovi s úrazom hlavy s nejasnou anamnézou, röntgenovým pozitívnym nálezom a pod vplyvom omamnej látky a ich následné prijatie na oddelenie k observácii a ďalšej liečbe. Zároveň súhlasil s názorom primára G. B., že tiež zo strany príbuzných došlo k pochybeniu, a to nedodržaním odporučených postupov. Je aj možné, že pacient mohol mať ďalší úraz v časovom období medzi vyšetrením a úmrtím.

3. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že zdravotná starostlivosť F. A. žalovaným nebola poskytnutá správne. Žalovaný namietal, že by k úmrtiu pána F. A. došlo v príčinnej súvislosti s konaním alebo opomenutím žalovaného pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti a namietal, či vznikol žalobcom nárok zodpovedajúci žalobou uplatneným nárokom. Vzhľadom na to,

že pacient bol prepustený po vyšetrení domov, nie je podľa žalovaného vylúčené, že si mohol za obdobie od vyšetrenia na traumatologickej ambulancii po úmrtie spôsobiť následné poranenie hlavy, čo mohlo spôsobiť zhoršenie predošlého poranenia v zmysle krvácania a zlomeniny lebky. Rovnako došlo k pochybeniu v liečebnom poriadku zo strany príbuzných, ktorí nedodrжали stanovené odporúčané postupy a nebolo bez významu, že úraz, ktorý bol príčinou úmrtia pacienta (poranenie hlavy), si privodil pán F. A. sám v stave, ktorý bol dôsledkom požitia alkoholu. Uvedenú obranu žalovaného súd prvej inštancie vyhodnotil ako nepreukázanú, keďže v tomto smere žalovaný nenavrhol vykonať dokazovanie na preukázanie ním tvrdených skutočností. Nebolo preukázané, že nebohý F. A. si mal spôsobiť poranenie hlavy po vyšetrení u žalovaného. A pokiaľ išlo o tvrdenie žalovaného, že žalobcovia nedodrжали stanovené odporúčané postupy, poukázal na to, že žalobcovia v danom čase neboli priamo v kontakte s F. A.. Súd prvej inštancie mal za preukázaný medzi nesprávnym posúdením veku zlomeniny lebečnej klenby a smrťou pána A. príčinný vzťah, pričom bolo preukázané i výpoveďami svedkov, lekárov, odbornými stanoviskami, ktoré boli súdu predložené, že nebolo realizované CT vyšetrenie, ktoré by uvedené prípadne preukázalo. Medzi postupom žalovaného a smrťou pána A. bola preukázaná príčinná súvislosť, ktorá mala za následok vznik ujmy a škody na strane žalobcov 1. a 2. rade. Bol preukázaný základ žalobcami uplatneného nároku a to, že žalovaný zasiahol neoprávnene do ich práva na ochranu súkromia a práva na rodinný život podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka.

4. Súd prvej inštancie konštatoval, že súčasťou práva na ochranu súkromia chráneného § 11 Občianskeho zákonníka je aj rodinný život spočívajúci v udržiavaní a rozvíjaní vzájomných citových, morálnych a sociálnych väzieb medzi najbližšími osobami a konanie, ktoré spôsobilo násilné pretrhnutie týchto väzieb stratou člena rodiny, je konaním nesúcim znaky neoprávneného zásahu do chránených osobnostných práv pozostalých členov rodiny, Za týchto pozostalých členov rodiny sa nepovažuje len manžel, manželka a nezaopatrené dieťa, ale môžu to byť aj ďalší pozostali členovia rodiny, teda aj súrodenec, keď konanie, ktoré spôsobilo násilné pretrhnutie citových, morálnych a sociálnych väzieb stratou brata a strýka vo vzťahu k žalobcovi v 2. rade, je konaním nesúcim znaky neoprávneného zásahu do ich chránených osobnostných práv. Výsluchom žalobkyne v 1. rade bolo preukázané, že so zosnulým F. A., ktorý bol jej bratom, mala hlboký vzťah, starala sa o neho, spolu sa učili, riešila jeho problémy počas puberty, dospievania, nakoľko ich matka bola chorá, žalobkyňa v 1. rade bola informovaná aj o jeho zdravotnom stave, chodila s ním na vyšetrenia, bola oprávnená nahliadať do jeho zdravotnej dokumentácie. Zároveň bolo preukázané, že určitú časť v týždni tvorili i spoločnú domácnosť, keďže zosnulý F. A. bol zamestnaný s manželom žalobkyne v 1. rade v ich firme. Tento blízky vzťah pretrvával až do smrti F. A.. Veľmi dobrý vzťah mal aj žalobca v 2. rade k svojmu strýkovi, s ktorým trávil čas hlavne v dôsledku toho, že mali spoločné záľuby, motorky. Z takto vykonaných dôkazov mal súd dostatočne preukázané to, že hĺbka vzťahu žalobkyne v 1. rade a jej zosnulého brata, ako aj žalobcu v 2. rade a jeho strýka viedla u žalobcov k ľudsky prirodzenému smútku a bolo nepochybné, že smrť blízkej osoby a pri usporiadaných rodinných pomeroch so žalobcami, a tomu zodpovedajúcom očakávaní ďalšieho šťastného spoločného života, vyvolala u žalobcov ľudsky prirodzenú psychickú bolesť i s poukazom na tú skutočnosť, že zosnulý F. A. nemal vlastnú rodinu.

5. S poukazom na okolnosti, za ktorých došlo k zásahu do práv žalobcov, zohľadňujúc príbuzenský vzťah s nebohým F. A., vážnosť zásahu, v dôsledku ktorého došlo k nezvratnej deštrukcii rodinných väzieb, súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobcovia majú nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Náhrada takejto nemajetkovej ujmy spočívajúcej v úmrtí dospelého súrodenca dospelému súrodencovi je pri rozhodovaní náhrad za nemajetkovú ujmu výnimočná, keďže v prevažnej miere súdne rozhodnutia riešia nároky pozostalých manželov, rodičov, či už maloletých alebo plnoletých detí. Z publikovaných súdnych rozhodnutí bolo zistené, že Okresný súd Humenné sp. zn. 18C/13/2013 v spojení s Krajským súdom v Prešove sp. zn. 2Co/135/2014 priznal za smrť plnoletého brata pozostalému plnoletému bratovi, s ktorým žil v spoločnej domácnosti, náhradu 15 000 eur, Okresný súd Vranov nad Topľou sp. zn. 5C/38/2012 v spojení s Krajským súdom v Prešove sp. zn. 20Co/183/2014 priznal za smrť plnoletého brata pozostalému plnoletému bratovi, s ktorým žil v spoločnej domácnosti, náhradu 5 000 eur a Okresný súd Trnava sp. zn. 37C/178/2019 v spojení s Krajským súdom v Trnave sp. zn. 11Co/90/2010 priznal za smrť súrodenca dvom pozostalým súrodencom, s ktorými žil v spoločnej domácnosti, náhradu každému po 2 000 eur. Pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy súd prvej inštancie prihliadol na príbuzenský vzťah žalobcov a zosnulého F. A. a za primeranú náhradu nemajetkovej ujmy vo vzťahu k žalobkyne v 1. rade považoval sumu vo výške 10 000 eur a vo vzťahu k žalobcovi v 2. rade vo výške 5 000 eur, pretože vnímanie straty blízkej osoby bola u žalobcu v 2. rade v inej miere ako u žalobkyne v 1. rade. Z tohto

dôvodu priznal žalobkyni v 1. rade náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10 000 eur a žalobcovi v 2. rade vo výške 5 000 eur a vo zvyšku žalobu v časti nemajetkovej ujmy žalobcov zamietol.

6. Za účelom morálnej satisfakcie žalobkyňa v 1. rade a žalobca v 2. rade požadovali uloženie povinnosti žalovanému ospravedlniť sa obom žalobcom formou listu nasledovného znenia: „Fakultná nemocnica Nitra sa ospravedľuje A. B. a E. B. za citovú ujmu spôsobenú zavinením úmrtia F. A. a vyjadruje hlbokú sústrasť.“ Podľa názoru súdu prvej inštancie žalovaný na pojednávaní, ako aj v písomných vyjadreniach vyjadril úprimnú a hlbokú ľútosť nad osudom pána F. A. a jeho rodiny, v dôsledku čoho žalovaný povinnosť, ktorej sa žalobcovia domáhali, splnil a uvedené považoval za postačujúce a nebolo potom dôvodné žalobe v tejto časti vyhovieť.

7. Predmetom konania bol aj nárok žalobkyne podľa § 449 ods. 2 Občianskeho zákonníka titulom preukázateľných výdavkov vo výške 3 888,30 eura, ktoré pozostávali z nákladov na pohreb: použitie domu smútku J. - 15 eur, použitie chladiaceho zariadenia - 12 eur, faktúra pohrebnej služby C. K. G. - 424,93 eura, náklady na kar - 773,37 eura, náklady na vyhotovenia pomníka - 2 636 eura. Žalobcovia prostredníctvom právneho zástupcu na pojednávaní dňa 25. 10. 2022 vzali žalobu v časti zaplatenia sumy vo výške 1 999,12 eura späť, keď akceptoval námietku žalovaného, týkajúcej sa výšky náhrady za vyhotovenie pomníka. Súd prvej inštancie konanie v tejto časti zastavil a žalobkyni v 1. rade po čiastočnom späťvzátí žaloby priznal nárok na náhradu škody predstavujúci preukázateľné výdavky spojené s pohrebom vo výške 1 225,30 eura, náklady na vyhotovenie pomníka vo výške 663,88 eura, teda spolu vo výške 1 889,18 eura, ktorý nárok nebol medzi stranami sporný.

8. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie tak, že žalobcom, ktorí mali v konaní vo veci nároku na ochranu osobnosti vo forme náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch úspech, priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V danom prípade výška nároku na ochranu osobnosti vo forme náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch závisela od úvahy súdu, čo do právneho základu plný úspech a v zmysle zásady úspechu im vo vzťahu k žalovanému patrí plná náhrada trov konania, počítaných z výšky prisúdenej sumy. Zároveň dodal, že dôvodne bola podaná žaloba i v časti ospravedlnenia sa, avšak z dôvodu, že k ospravedlneniu zo strany žalovaného prišlo v priebehu sporu, tým odpadol dôvod na jej vyhovie.

9. O nároku na náhradu trov konania v časti, v ktorej bolo zastavené, súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalovanému sa náhrada trov konania nepriznáva, keďže žalovaný si trovy konania neuplatnil.

10. Proti tomuto rozsudku do III. a VI. výroku podali v zákonnej lehote odvolanie žalobcovia z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b) a h) CSP a domáhali sa, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil a žalobe žalobcov v časti nemajetkovej ujmy vyhovel v plnom rozsahu. Súd prvej inštancie správne posúdil, že došlo k zásahu do práv žalobcov, zohľadňujúc príbuzenský vzťah s nebohým F. A., vážnosť zásahu, v dôsledku ktorého došlo k nezvratnej deštrukcii rodinných väzieb a žalobcovia majú nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Súd však pochybil pri aplikácii právnych noriem na predmetný prípad, keď priznal náhradu nemajetkovej ujmy vo vzťahu k žalobkyni v 1. rade vo výške 10 000 eur a žalobcovi 2. rade vo výške 5 000 eur a vo zvyšku žalobné návrhy zamietol. V rámci svojej úvahy nedostatočne posúdil okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, keďže okolnosti predmetného sporu podľa žalobcov zásah do práv umocňujú. V tejto súvislosti poukázali na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 30. októbra 2021, sp. zn. 4Cdo 139/2011. Okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, nadobúda nižšiu intenzitu ako okolnosti v predmetnom prípade. Okolnosti porušenia práv boli pri citovaných rozhodnutiach dopravné nehody s tragickými následkami, čiže určitý náhodný sled udalostí, ktorý mal za následok tragédiu. V predmetnom spore však nešlo o náhodný sled, ale o nesprávne poskytnutie zdravotnej starostlivosti, pri ktorej je nevyhnutná dôvera v zdravotnícky personál a pacienti sú odkázaní na odovzdanie svojho života do rúk odborníkov v dôvere, že ich zdravotný stav bude s odbornou starostlivosťou vyhodnotený a zvolený postup lege artis. V tomto spore vykazujú okolnosti, pri ktorých k porušeniu práva došlo, vysokú intenzitu, keďže namiesto odbornej starostlivosti, ktorá mohla viesť k nerušenému pokračovaniu života, došlo k postupu, ktorého následok bol koniec života. Boli toho názoru, že súd v rámci svojej úvahy nedostatočne vyhodnotil mieru zavinenia pôvodcu zásahu pri stanovení výšky náhrady nemajetkovej ujmy. Zavinenie žalovaného možno hodnotiť ako hrubú nedbanlivosť, keďže žalovaný zvolil nesprávny postup spočívajúcom v použití RTG vyšetrenia, hoci v zmysle v súčasnosti je základným a štandardným postupom využitia CT vyšetrenia v prípadoch úrazu hlavy, pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti neatestovaný lekár konzultoval s iným neatestovaným

lekárom, nebol tu žiadny popis RTG snímky, ani CT vyšetrenie, hoci svedok G. D. potvrdil, že čakal na to, či príde žiadosť o CT vyšetrenie, a teda daná možnosť tu bola. Lekár s úplnou kvalifikáciou (s príslušnými atestačnými skúškami) je oprávnený na samostatné poskytovanie zdravotnej starostlivosti, pri ktorej má terapeutickú voľnosť. Ak žalovaný zabezpečuje poskytovanie zdravotnej starostlivosti prostredníctvom svojich zamestnancov - zdravotníckych pracovníkov bez odbornej spôsobilosti na výkon špecializovaných pracovných činností (bez atestácie), potom platí, že lekár bez atestácie musí byť pod dozorom lekára s atestáciou. V tomto prípade je celkom zjavné, že to tak nebolo, ako to vyplýva aj z vykonaného dokazovania. Chýbanie takéhoto dozoru musí byť na ľarchu žalovaného. Z dokazovania vyplynulo, že lekár s atestáciami (G. C. B.) bol na danom pracovisku prítomný. Podľa § 44a ods. 1 zákona č. 576/2004 Z. z. lekárske ožiarenie (CT, RTG vyšetrenie) môže indikovať zubný lekár alebo lekár s odbornou spôsobilosťou na výkon špecializovaných pracovných činností v príslušnom špecializačnom odbore (inak povedaná lekár so špecializáciou). V tomto prípade však RTG snímok, pri ktorom dochádza k lekárskemu ožiareniu indikoval lekár bez špecializácie, ktorý na takúto činnosť nemá podľa aktuálne platného právneho stavu oprávnenie. V prípade rozsudkov, na ktoré poukázal súd prvej inštancie, ide o staršie rozhodnutia, preto z nich nemožno vychádzať bez zohľadnenia hľadiska a rastu úrovne cien v priebehu času. Historické náhrady treba pre porovnanie upraviť tak, aby bola zrejmá ich dnešná hodnota. Dobrým meradlom rastu úrovne cien je harmonizovaný index spotrebiteľských cien („HICP“) stanovovaný metodikou podľa Nariadenia Európskeho Parlamentu a Rady (EÚ) 2016/792. Napríklad v marci 2023 narástli ceny merané metodikou HICP na 138,31 % cenovej úrovne roka 2015. Ďalej namietali nedostatočnosť odôvodnenia rozhodnutia v napadnutej časti, keď sa súd nevyšporiadal s okolnosťami ako aj so zavinením žalovaného, ktoré by odôvodňovali priznanie vyššej sumy ako náhrady nemajetkovej ujmy. Nedostatočným zdôvodnením určenia výšky náhrady škody tak došlo k nesprávnemu procesnému postupu súdu, ktorý znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť a žalovanému priznať nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Uviedol, že nemôže byť na ľarchu žalovaného a ani nemôže mať vplyv na správnosť rozhodnutia súdu, že žalobcovia si svoj nárok uplatnili v neprimerane vysokej výške, ktorá nemá oporu v rozhodovacej činnosti súdov v obdobných prípadoch ani v iných skutočnostiach. Ak žalobcovia v odvolaní poukazujú na závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, tak práve tieto kritériá súd prvej inštancie zvažil, inak by nárok žalobcom na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch nepriznal vôbec alebo by ho priznal v menšom rozsahu. Súd prvej inštancie pri svojom rozhodnutí zohľadnil nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 288/2017 z 5. decembra 2017, podľa ktorého „pri určovaní sumy nemajetkovej ujmy musia všeobecné súdy zároveň zohľadňovať svoju vlastnú rozhodovaciu činnosť, a teda v súlade s princípom rovnosti rozhodovať v porovnateľných veciach rovnako a v ich judikatúre by tak mal existovať vzťah priamej úmernosti medzi závažnosťou ujmy a výškou priznanej náhrady.“ Rozhodovacou činnosťou sa má na mysli obvyklá rozhodovacia činnosť súdov, nie excesy a ojedinelé rozhodnutia. Ani samotní žalobcovia nepoukázali na konkrétne rozhodnutia súdnej praxe v analogických prípadoch poskytovania zdravotnej starostlivosti, t. j. v inej výške priznané nároky osobám v príbuzenskom pomere súrodenca a synovca. Z hľadiska okolností, za ktorých k porušeniu práva došlo nie je relevantné, ktorý konkrétny zamestnanec žalovaného (alebo v danom prípade dokonca zamestnanec tretej osoby, ktorá realizovala RTG snímokovanie a jeho popis) a s akou kvalifikáciou sa podieľal na poskytnutí zdravotnej starostlivosti, ale či bola poskytnutá správne. Za správnosť poskytnutia zdravotnej starostlivosti objektívne zodpovedá žalovaný ako poskytovateľ zdravotnej starostlivosti. V danom prípade nebolo sporné, že zdravotná starostlivosť poskytnutá správne nebola. Hovoriť však o „hrubej nebanlivosti“ nie je namieste. Bol to práve žalovaný, ktorý pri prepustení pacienta - neb. pán F. A. – do domáceho ošetrovania tohto poučil o potrebe kontroly stavu vedomia blízkou osobou po dobu 24 hodín (a v noci každé dve hodiny) blízkou osobou za kontroly stavu vedomia a pri odchýlkach od normálneho psychického stavu, pri zvrataní, kontrola na ambulancii ihneď. Poučeniu pacient plne porozumel a podpísal informovaný súhlas. Žalovaný sa žalobcom ospravedlnil a vyjadril im úprimnú a hlbokú ľútosť nad osudom pána F. A.. Ak žalobcovia namietajú, v kontexte inflácie, že od času vydania súdnych rozhodnutí, na ktoré bolo poukázané, uplynul dlhší čas, tak ani miera inflácie neodôvodňuje, pokiaľ ide o primeranosť výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, priznanie rádovo vyšších súm náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, než ktoré tvoria rámec doterajšej rozhodovacej praxe súdov v prípadoch, kedy došlo k zásahu do osobnostných práv poskytnutím zdravotnej starostlivosti. Inflácia (s výnimkou vyššej miery inflácie za rok 2022 než tomu bolo v minulosti) nemala zásadný následok ani vplyv na hodnotu peňazí (napr. trh s nehnuteľnosťami zaznamenal napriek výške inflácie

skôr stagnáciu či dokonca pokles). Odškodnenie pozostalých z dôvodu nemajetkovej ujmy je vecou voľnej úvahy súdu, pri ktorej súd zvažuje všetky právne významné okolnosti spoluurčujúce výšku tejto ujmy, a to predovšetkým intenzitu vzťahu žalobcov so zomrelým, vek zomrelého a pozostalých, otázku hmotnej závislosti pozostalého na usmrtenej osobe a eventuálne poskytnutie inej satisfakcie. Za zásadné vo vzťahu k priznaným nárokom žalovaný považuje vzťah žalobcov k pánovi F. A., a to tak príbuzenský pomer, ako aj ich reálny vzťah. V danom prípade je žalobkyňa v 1. rade sestra neb. pána F. A., žalobca v 2. rade jeho synovec. Aj tieto skutočnosti súd prvej inštancie (správne) vzal v úvahu pri rozhodovaní a nepriznal sumy, ktoré rozhodovacia prax súdov priznáva pozostalým rodičom, či deťom (pričom žalované sumy presahujú dokonca aj tieto priznané nároky). Nie je dôvodné, aby priznaná náhrada bola na úrovni, ako je tomu v prípade rodičov, detí či manžela zomrelého. Neb. pán F. A. nežil trvale v spoločnej domácnosti so žalobcami, žalobcovia neboli odkázaní na výživu od neho a ani on nebol odkázaný na výživu od žalobcov. Samotná skutočnosť, že ako príbuzní mali dobrý vzťah, pomáhali si a/alebo mali spoločné záľuby, nemôže byť daná na rovnakú úroveň intenzity ako vzťah rodičov a detí alebo vzťah manželov žijúcich v spoločnej domácnosti. V právnom prostredí SR dokonca nemal poznatok o prípade, kedy by súd priznal náhradu nemajetkovej ujmy synovcovi zomrelého. Vo vzťahu k satisfakčnej a preventívno-sankčnej funkcii náhrady nemajetkovej ujmy nie je bez významu, že žalovaný prijal po omyle pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti všetky opatrenia, ktoré je od neho možné spravodlivo požadovať. Za porušenie právnej povinnosti poskytovať zdravotnú starostlivosť v súlade so zákonom o zdravotnej starostlivosti mu bola zo strany Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou (ÚDZS) uložená pokuta. Nie je dôvod, aby preventívno-sankčná funkcia náhrady nemajetkovej ujmy bola v civilnom sporovom konaní s ohľadom na okolnosti (nedbanlivostné zavinenie) uplatňovaná extenzívnym spôsobom. Žalovaný považoval rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti za dostatočne odôvodnený. Rozsudok nezakladá žiaden odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 CSP. Súd prvej inštancie vo veci vykonal dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, správne procesne postupoval, dospel k správnym skutkovým zisteniam, správne vec právne posúdil, pričom žalobcom nebolo znemožnené uskutočňovanie ich procesných práv a konanie nemá vadu, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

12. Žalobcovia v odvolacej replike poukázali na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo 136/2013, publikované v periodiku Zo súdnej praxe č. 1/2021 pod č. ZSP 2/2021, z ktorého vyplýva, že „Favorizácia inej právoplatne skončenej veci pri judiciálnej justifikácii nemá v podmienkach Slovenskej republiky všeobecnú ani precedenčnú záväznosť.“ Nestotožnili sa s tvrdením žalovaného, že z hľadiska okolností, za ktorých k porušeniu práva došlo, nie je relevantné, ktorý konkrétny zamestnanec a s akou kvalifikáciou sa podieľal na poskytovaní zdravotnej starostlivosti. Len lekár s úplnou kvalifikáciou (a s príslušnými atestačnými skúškami) je oprávnený na samostatné poskytovanie zdravotnej starostlivosti, pri ktorej má terapeutickú voľnosť. Ak žalovaný ako poskytovateľ nezabezpečil, aby neatestovaný lekár (teda lekár bez príslušnej špecializácie) samostatne a v podstate bez dozoru poskytoval zdravotnú starostlivosť, je na mieste hovoriť o hrubej nedbanlivosti. Žalovanému boli opakovane uložené pokuty Úradom pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou za nesprávne poskytnutú zdravotnú starostlivosť. Súdu musí byť známe z jeho úradnej činnosti, že u žalovaného nejde len o ojedinelý problém, ale o problém opakovaný, majúci charakter až systémového zlyhania. Ako príklad uviedli rozsudok Okresného súdu Nitra sp. zn. 7C/22/2021, v ktorom žalovaný priznáva „systémové zlyhanie na viacerých úrovniach.“ Následok neoprávneného zásahu do osobnosti fyzickej osoby možno zmierniť jednou z foriem morálneho zadosťučinenia (ospravedlnenia) v zmysle § 13 ods. 1 OZ a relutárnej náhrady (§ 13 ods. 2 OZ). Uloženie niektorej formy zmiernenia je zdôraznením preventívno-satisfakčnej funkcie nároku, ktorá z pohľadu pôvodcu zásahu má tiež sankčný charakter, čo uznáva aj právna prax. O argumentácii žalovaného, že pána A. riadne poučil, možno len uviesť, že poučenie bolo čisto formálne. Žalovaný nepreukázal, že by sa napríklad opýtal, či je možné zabezpečiť kontrolu jeho zdravotného stavu inou osobou. Tvrdenie žalovaného o tom, že inflácia nemala zásadný následok ani vplyv na hodnotu peňazí je čisto účelové. Ak by sa automaticky vychádzalo zo starších rozsudkov, potom by reálna hodnota náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v čase klesala. Historické náhrady treba pre zachovanie ich rovnakej reštitučno-satisfakčnej funkcie upraviť tak, aby bola zachovaná ich hodnota. Pri len numerickom kopírovaní skorších rozhodnutí by totiž dochádzalo ku poklesu reálnej satisfakčnej funkcie relutárnej náhrady. Dobrým meradlom je rastu úrovne cien je harmonizovaný index spotrebiteľských cien („HICP“) stanovovaný metodikou podľa Nariadenia Európskeho Parlamentu a Rady (EÚ) 2016/792. Poukázali na správu Erste Group research, z ktorej vyplýva že medziročná inflácia v septembri 2022 dosahovala cca 13 percent. V konaní preukázali veľmi blízky vzťah ku pánovi A. a už aj nevyhnutnosť oboznamovať sa s vyjadreniami žalovaného spôsobuje žalovaným (správne žalobcom)

ďalšiu citovú ujmu. Súhlasili so žalovaným, že zodpovednosť poskytovateľov zdravotnej starostlivosti je komplexná. Avšak každá z čiastkových zodpovedností je samostatnou, na základe osobitných právnych predpisov. Nemožnosť tvrdiť, že uloženie administratívnej sankcie za nesprávne poskytnutie zdravotnej starostlivosti od ÚDZS má čokoľvek spoločné s riešením problematiky nemajetkovej ujmy, ktorá vznikla Žalobcom.

13. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, ako aj postup súdu, ktorý mu predchádzal v medziach odvolania podaného žalobcami (§ 379 CSP, § 380 CSP) a po jeho preskúmaní zistil, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom III. a VI. výroku treba ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1, 2 CSP. Rozsudok v I., II., IV., V., VII. a VIII. výroku nenapadla odvolaním žiadna zo strán sporu, preto rozsudok súdu prvej inštancie v týchto častiach nadobudol právoplatnosť. Rozhodol tak bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP).

14. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

15. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

16. Keďže odvolací súd dospel k tomu, že rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutej časti III. a VI. výroku správny a podrobne odôvodnený, nepovažuje vo svojom rozhodnutí za nutné v súlade s ustanovením § 387 ods. 2 CSP opakovať tie isté dôvody, ktoré sú obsiahnuté v prvoinštančnom rozhodnutí, vrátane citácie právnych predpisov vzťahujúcich sa na tento prípad. Podľa názoru odvolacieho súdu sa súd prvej inštancie dôsledne zaoberal všetkými argumentami, ktoré strany sporu v priebehu konania uvádzali vo vzťahu k nároku žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy. Závery, ktoré súd prvej inštancie prijal, majú oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom z rozhodnutia súdu prvej inštancie je zrejmé akými myšlienkovými pochodmi sa súd riadil. Vzhľadom k vyššie uvedenému sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozhodnutia v napadnutej časti a skonštatoval aj správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia.

17. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie v napadnutých častiach odvolací súd dodáva, že zodpovednosť podľa § 13 Občianskeho zákonníka je objektívnou zodpovednosťou, čo znamená, že jej vznik si nevyžaduje zavinenie, a preto nemôže byť vylúčená ani dôkazom ospravedliteľného omylu a pod. Vzniknutá nemajetková ujma na osobnosti fyzickej osoby je pre ňu rovnako závažná bez ohľadu na to, či pôvodca zásahu jednal zavinene alebo nie. Subjektívna stránka zavinenia má význam len pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy podľa § 13 ods. 3 pri posudzovaní okolností, za ktorých došlo k porušeniu práva. Podľa judikatúry súdov vrátane ESLP a dohovorov o ochrane ľudských práv a základných slobôd súčasťou súkromného života je aj rodinný život, zahŕňujúci vzťahy medzi blízkymi príbuznými a rešpektovanie súkromného života, teda aj rodinného života. Zahŕňa aj právo na vytvorenie a rozvíjanie vzťahov s ďalšími ľudskými bytosťami, aby bolo možné tiež rozvíjať a naplňovať vlastnú osobnosť.

18. Ustanovenie § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka pre určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch súdom neustanovuje zákon žiadne medze. Pre určenie tejto výšky náhrady nemajetkovej ujmy však § 13 Občianskeho zákonníka zakotvuje taxatívne dve kritéria: závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy (čím závažnejšia je čo do svojej intenzity i svojho trvania, tým vyššia by mala byť aj čiastka peňažného zadosťučinenia) a okolností, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo, pričom vždy musia byť zisťované okolnosti nielen na strane pôvodcu zásahu, ale aj na strane postihnutej osoby. Druhé kritérium (okolností, za ktorých k porušeniu práva došlo), je stanovené zámerne veľmi všeobecne tým, že by malo byť uplatnené vo vzťahu ako k postihnutej fyzickej osobe, tak k osobe, ktorá neoprávnený zásah spôsobila (napr. či išlo na strane pôvodcu neoprávneného zásahu len o určitú ľahkú nedbanlivosť alebo naopak o úmysel). Tým je sledovaný cieľ, aby pri určení konkrétnej výšky peňažného zadosťučinenia bolo možné v rámci voľnej úvahy súdu, ktorá práve na tomto mieste dostáva veľký priestor, a v súlade s princípom spravodlivosti pružne prihliadnuť na najrôznejšie momenty, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo. Súd musí pritom však vychádzať vždy z čo najúplnejšieho skutkového stavu a opierať sa o preskúmateľné konkrétne hľadiská.

19. V prejednávanej veci bolo dokazovaním vykonaným pred súdom prvej inštancie aj podľa odvolacieho súdu bez pochybností zistené, že brat žalobkyne v 1. rade a strýko žalobcu v 2. rade F. A. bol v dôsledku úrazu vyšetrený a ošetrený žalovaným dňa 25. 05. 2020 s tým, že službukonajúci lekár na traumatologickej ambulancii indikoval RTG vyšetrenie lebky, ošetril odreninu v záhlavnej oblasti a stav uzatvoril ako pomliaždenie hlavy a ebrietas (opitosť). Nebohy F. A. po vyšetrení a ošetrení vo Fakultnej nemocnici v Nitre dňa 26. 05. 2020 zomrel v domácom prostredí a podľa pitevného protokolu bola príčina smrti mozgová smrť (ťažký poúrazový opuch mozgu). V prejednávanej veci došlo k neoprávnenému zásahu do súkromia žalobcov v 1. a 2. rade chráneného § 11 Občianskeho zákonníka, ktorého súčasťou je i rodinný život, kedy z objektívneho pohľadu je strata jedného z členov rodiny neodčiniteľnou ujmu, ktorá dopadá na zostávajúcich členov rodiny. Ide o objektívnu zodpovednosť žalovaného, pri ktorej sa nevyžaduje zavinenie, teda postup v rozpore s lege artis. Primeraným zadosťučinením v danom prípade aj podľa odvolacieho súdu je náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ak dôjde k smrti jedného z členov rodinného vzťahu, pozostalá osoba môže utrpieť citovú ujmu vo forme šoku, smútku zo straty blízkej osoby. Súd prvej inštancie správne uznal právo žalobcov v 1. a 2. rade na náhradu nemajetkovej ujmy. Z výsluchu žalobkyne v 1. rade bolo preukázané, že so zosnulým F. A., ktorý bol jej bratom mala hlboký vzťah, starala sa o neho, spolu sa učili, riešila jeho problémy počas puberty, dospievania, nakoľko ich matka bola chorá, žalobkyňa v 1. rade bola informovaná aj o jeho zdravotnom stave, keďže mal zdravotné problémy, mal chorobu HIV 8 rokov, zdravotný stav bol dobrý, chodila s ním na vyšetrenia, bola oprávnená nahliadať do jeho zdravotnej dokumentácie. Zároveň bolo preukázané, že určitú časť v týždni tvorili i spoločnú domácnosť, keďže zosnulý F. A. bol zamestnaný s manželom žalobkyne v 1. rade v ich firme. Tento blízky vzťah pretrvával až do smrti F. A.. Jej brat nemal manželku, partnerku, mal priateľky, maloleté deti nemal. Veľmi dobrý vzťah mal aj žalobca v 2. rade k svojmu strýkovi, s ktorým trávil čas hlavne v dôsledku toho, že mali spoločné záľuby, motorky. Z takto vykonaných dôkazov mal súd dostatočne preukázané to, že hĺbka vzťahu žalobkyne v 1. rade a jej zosnulého brata, ako aj žalobcu v 2. rade a jeho strýka viedla u žalobcov k ľudsky prirodzenému smútku a bolo nepochybné, že smrť blízkej osoby a pri usporiadaných rodinných pomeroch so žalobcami, a tomu zodpovedajúcom očakávaní ďalšieho šťastného spoločného života, vyvolala u žalobcov ľudsky prirodzenú psychickú bolesť i s poukazom na tú skutočnosť, že zosnulý F. A. nemal vlastnú rodinu. Odvolací súd považoval stratu brata žalobkyne v 1. rade a strýka žalobcu v 2. rade za hlboko traumatizujúci zásah do ich rodinného, a tým aj súkromného života bez možnosti obnovenia tejto straty. Súd pri rozhodovaní zohľadnil to, že v tomto prípade bolo náhle a neočakávane zasiahané právo na súkromie a rodinný život žalobcov v 1. rade a 2. rade. Súd prvej inštancie správne neprihliadal len na subjektívne pocity žalobcov 1. rade a 2. rade, ale aj na objektívne hľadisko a dospel k správne záveru, že predmetnú ujmu by obdobne vnímala aj každá iná fyzická osoba a považovala by ju za ujmu závažnú. V neposlednom rade zohľadnil i fakt, že k neoprávnenému zásahu, za ktorý je v zodpovedný žalovaný ako poskytovateľ zdravotnej starostlivosti, došlo pri výkone jeho povolenej činnosti, na vykonanie ktorej sa podieľal ošetrojúci lekár. Z hľadiska okolností, za ktorých k porušeniu práva došlo, nie je podľa názoru odvolacieho súdu relevantné, ktorý konkrétny zamestnanec žalovaného (alebo v danom prípade dokonca zamestnanec tretej osoby, ktorá realizovala RTG snímkovanie a jeho popis) a s akou kvalifikáciou sa podieľal na poskytnutí zdravotnej starostlivosti, ale rozhodujúcou a relevantnou skutočnosťou je, či bola poskytnutá správne. Za správnosť poskytnutia zdravotnej starostlivosti objektívne zodpovedá žalovaný ako poskytovateľ zdravotnej starostlivosti. V danom prípade nebolo sporné, že zdravotná starostlivosť poskytnutá správne nebola. Odvolací súd sa nestotožnil s argumentáciou žalobcov, že okolnosti, pri ktorých k porušeniu práva došlo, vykazujú vysokú intenzitu. Miera zavinenia pôvodcu zásahu – žalovaného bola vyhodnotená správne a miera zavinenia vo forme „hrubej nedbanlivosti“ nebola preukázaná. Bolo preukázané, že žalovaný pri prepustení pána F. A. do domáceho ošetrovania poučil o potrebe kontroly stavu vedomia blízkou osobou po dobu 24 hodín (a v noci každé dve hodiny) blízkou osobou za kontroly stavu vedomia a pri odchýlkach od normálneho psychického stavu, pri zvracaní, kontrola na ambulancii ihneď. Poučeniu pacient plne porozumel a podpísal informovaný súhlas. Treba však dodať, že ani skutočnosť, že pacient bol poučený, nezbavujú žalovaného zodpovednosti za porušenie povinnosti poskytnúť zdravotnú starostlivosť správne. V danom prípade zohľadnil súd prvej inštancie aj postoj žalovaného, prezentovaný v súdnom konaní, ktorý pripustil podiel zodpovednosti na ujme na osobnostných právach žalobcov v 1. a 2. rade a na pojednávaniach a v písomných podaniach vyjadril úprimnú a hlbokú ľútosť nad osudom F. A. a jeho rodiny.

20. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie správne zohľadnil všetky skutočnosti relevantné z hľadiska závažnosti a vzniku nemajetkovej ujmy, intenzity zásahu a jeho dopadov na chránené osobnostné práva, ako aj okolnosti, za ktorých došlo k zásahu. Tu je potrebné prihliadnuť aj na to, že nárok

žalobcov je potrebné posúdiť ako bežnú náhradu nemajetkovej ujmy pri zásahu do ochrany osobnosti podľa § 11 Občianskeho zákonníka a nie ako intenzívnejšiu (ako v prípade náhlej smrti maloletého dieťaťa vo vzťahu k jeho rodičom, prípadne jeho súrodencom). Výška, ktorú stanovil súd prvej inštancie, predstavuje odčinenie útrap žalobcov peňažnou náhradou. Nie je dôvodné, aby priznaná náhrada bola na úrovni, ako je tomu v prípade rodičov, detí či manžela zomrelého. Nebohý pán F. A. nežil trvale v spoločnej domácnosti so žalobcami, žalobcovia neboli odkázaní na výživu od neho a ani on nebol odkázaný na výživu od žalobcov. Samotná skutočnosť, že ako príbuzní mali dobrý vzťah, pomáhali si a mali spoločné záľuby, nemôže byť daná na rovnakú úroveň intenzity ako vzťah rodičov a detí alebo vzťah manželov žijúcich v spoločnej domácnosti. Súd prvej inštancie správne ustálil výšku priznanej nemajetkovej ujmy v peniazoch žalobcom v 1. rade a v 2. rade, pričom prihliadol aj na okolnosti, za akých došlo k úmrtiu. Z výsledkov šetrenia Úradom pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, ako aj z vykonaného znaleckého dokazovania vyplynulo, že pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti pacientovi A. dňa 25. 05. 2020 došlo k pochybeniu v tom, že nebolo mu zrealizované ďalšie zobrazovacie vyšetrenie /CT/, na ktorú udalosť správne zareagoval aj primár Kliniky úrazovej chirurgie a ortopédie FN Nitra, G. B., C., ktorý s kolektívom lekárov prebrali a rozobrali celý prípad a prijali aj správne usmernenie: Realizovať CT vyšetrenie hlavy každému pacientovi s úrazom hlavy s nejasnou anamnézou, röntgenovým pozitívnym nálezom a pod vplyvom omamnej látky a ich následné prijatie na oddelenie k observácii a ďalšej liečbe. Obrana žalovaného o prípadnom ďalšom úraze po šetrení žalovaným nebola preukázaná a žalovaný nenavrhol vykonať prípadne dokazovanie na preukázanie ním tvrdených skutočností. V danom prípade bol preukázaný medzi nesprávnym posúdením veku zlomeniny lebečnej klenby a smrťou pána A. príčinný vzťah, pričom bolo preukázané i výpoveďami svedkov, lekárov, odbornými stanoviskami, že nebolo realizované CT vyšetrenie, ktoré by uvedené prípadne preukázalo.

21. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie pri rozhodovaní o výške priznanej náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal z kritérií uvedených v ustanovení § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, správne prihliadal predovšetkým na nenapraviteľný následok vzniknutý v dôsledku náhleho úmrtia F. A., brata žalobkyne v 1. rade a strýka žalobcu v 2. rade a zohľadnil aj okolnosti, za ktorých došlo k úmrtiu. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že vo vzťahu k žalobkyne v 1. rade je primeranou výška nemajetkovej ujmy 10 000 eur a vo vzťahu k žalobcovi v 2. rade výška nemajetkovej ujmy 5 000 eur. V intenciách uvedených skutočností odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výrokoch III. a VI. podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

22. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP tak, že odvolací súd priznal plne úspešnému žalovanému nárok na ich náhradu proti žalobcom v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník v zmysle § 262 ods. 2 CSP.

23. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon v § 420 až § 423 CSP pripúšťa. Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.